ДЕВ'ЯТА СИМФОНІЯ (Монолог)

Вогню! — Надлюдської любові!
Хай кров кипить у грудях молодих!
Беру тебе, о, світе мій терновий,
В обійми сонячні!
Як теплий птах
І птах вогненний, облітаю серцем
По всіх світах, — над людом простягаю
Безмежні крила. — Хай приходять всі
Під їх покрови. — Як не знайдуть раю,
То знайдуть пекло молодих обіймів,
Вселюдських, сильних, що під ними злоба
Згорить на попіл, — і звіряче серце,
Що зубом клацає та смокче кров
Свойого брата, — упаде й не встане;
Не встане, ні, й ніколи не воскресне,
Як не воскрес той, хто упаде
У кратер вогневий, бездонний кратер
Вулкана грізного — мов людське серце!..
Вогню, вогню! — Надлюдського буяння!
Любові нової, без слів, побитих
Устами євнухів, устами серць,
В перчатках вкладених, — щоб не побачив хто,
Який там льох вонючий і отруйний.
Із хробаками й червами — шляхетним брудом,
Що берегли нащадки рахітичні
Дегенератів з "голубою кров'ю", —
З гербами пишними, "красою дому",
Та гниллю ран під золотим плащем!..
Вогню, вогню! — Надлюдської любові! —

Живої — сильним, мертвої — зогнилим.
Любові буйної, гарячої (вогню!), —
Усіх речей любові чарівної,

Щоб враз любити землю, звіра, люд,
І жити сонцем, тільки сонцем жити,
Та власним потом здобувати щастя;
Своїм синам, онукам і нащадкам
Далеких днів!..
Вогню, вогню, — любові!
Хай кров кипить у грудях молодих!

Беру тебе, о, світе мій терновий,
В обійми сонячні! — В тебе любов мою,
Мов на вогонь кладу! Засяй гарячим світом,
І очі хворі бідному зціли,
І осліпи того, хто тьму сподобав, —
Сховався в льох!..
Любові і вогню!!!

ЧЕРВОНИЙ ШЛЯХ, 1927, ч. 2, с. 60; передрук із збірки ЗА ВСІХ СКАЖУ. Київ, 1927.